

Portugalska 2015

Portugalsko sem z ženo Damjano in sinom Nikom obiskal že leta 2002, ko je imel sin tam (Ponte de Sor) dirko v motokrosu za evropsko prvenstvo. Ko smo se vračali, smo si z izposojenim avtomodom Adrie Adriatik 660 nekaj na hitro tudi ogledali, za kaj več pa ni bilo časa, saj nas je čakala nova tekma v Italiji. Zato pa je 13 let po tem le prišel pravi čas, da sva se tokrat sama odpravila na to dolgo pot. To sva posvetila najini 30 letnici zakona, njeni 50 letnici in še moji 30 letnici dela na TV Slovenija. Poleg tega pa me je na Portugalsko vrsto let vabil tudi moj cimer iz študentskih časov, ki sva jih preživela v Rožni dolini v Ljubljani. Ta potopis je seveda namenjen, da se to potovanje ne pozabi, predvsem pa temu, da bi z njim pomagal tudi drugim popotnikom, ki se odpravljajo v to oddaljeno deželo pomorščakov. Nenazadnje sva tudi midva sledila drugim potopisom in s pridom uporabljala koordinate in druge uporabne podatke iz njih, za kar sem vsem piscem seveda zelo hvaležen.

1. nedelja, 7.6.2015

Krško, Sežana, Piacenza, Albenga, Cannes, Antibes – 931 km

Sprva sva računala, da bova po stari navadi odšla od doma šele po dvanajsti uri. Ker pa sva skoraj vse spravila v AD že v soboto in ker je bila nedelja zelo vroča, sva se odločila, da namesto do Cremona, kreneva že prvi dan kar do Francije. In to sva tudi uresničila in od doma odšla že okoli desete ure dopoldan. Prvi krajši postanek je bil na OMV-jevem bencinskem servisu pri Sežani, potem pa sva se ustavila šele pri Piacenzi, ko sem moral po 560 prevoženih kilometrih natočiti gorivo. Kasneje se je izkazalo, da je bilo to najdražje na vsej poti, saj sem moral za liter dizla plačati kar 1,68 evra. Ob tem sem preveril še porabo, ki se je izkazala za večjo, kot jo je pokazal potovalni računalnik v kombiju. Ta je bila okroglih 12 litrov na 100 kilometrov.

Pred odhodom iz Slovenije – Sežana

Lepo urejeno parkirišče pri Albengi

Drugi daljši postanek je bil okoli pol petih na zelo lepo urejenem parkirišču pri Albengi **44.101093, 8.225324**, kjer ni manjkalo igral za otroke, miz, prijetne sence, pa tudi opozorila, da parkirišče ni varovano. Vseeno se mi je zdelo, da bi se tu dalo tudi varno prespati. Seveda sva midva nadaljevala proti Franciji. Za cestnino po italijanskih avtocestah, ki jo zdaj k sreči plačaš le enkrat, sva odštela kar dobrih 63 evrov. Potem sva nadaljevala po francoskih avtocestah do Cannes-a in se odločila, da prenočiva v bližnjem Antibesu **43.570867, 7.128050** na parkirišču ob mestni plaži. Tu sta bila že parkirana dva francoska AD, kasneje pa se nam je pridružil še eden. Sprehodila sva se po obali, potem sva si zvečer ogledala še del mesta, kjer sva sprva mislila, da je še zelo prazno, kasneje pa se je izkazalo, da so bili vsi turisti v njegovem središču, kjer sva le s težavo našla eno slaščiarno.

2. ponedeljek, 8.6.2015

Antibes, Cannes, Coustellet, Gordes, Avignon – 294 km

Po zajtrku sva se s štirikolesnikom odpravila v staro mestno jedro Antibesa, se najprej popeljala po marini, kjer ni manjkalo luksuznih jadrnic in jaht, potem pa sva si ogledala še mesto polno fontan, hotelov, trgovinic... Žal je bil muzej Pabla Picassa zaprt, saj je bil ponedeljek. Zato sva želela napolniti rezervoar štirikolesne Yamahe, da bi z njo odšla v Cannes. Tu se je zapletlo, saj nisem znal natočiti goriva na avtomatski bencinski črpalki. Ena od turistk mi je povedala, da so včasih težave z Eurocardom, skušala plačati s svojo plačilno kartico, vendar tudi ni šlo. Potem sem kartico vtaknil še v drug stebriček in ugotovil, da je ta celo spoznal mojo kartico in mi ponudil pomoč kar v slovenščini. Kaj takega seveda nisem pričakoval in sem bil zelo prijetno presenečen. Potem sva s polnim rezervoarjem ob obali šla do konca rta in skozi Juan les Pin ob zalivu Juan do Cannes-a in si ga najprej ogledala kar z motorja.

Muzej Pabla Picassa v Antibesu

Festivalska palača v Cannes-u

Seveda sva se čudila vsemu zelenju, parkom, številnim palmam in bleščečim hotelom. Ustavila sva se tudi na plaži, ki pa ni bila pretirano obljudena, saj se je teden šele začel in ni bilo veliko turistov, na morju pa se je bohotila ogromna križarka. Potem sva parkirala v bližini Festivalske palače, kjer se odvija znameniti filmski festival. Tokrat je v njej potekal zadnji dan diskografskega in glasbenega festivala MIDEM, na katerega sva na hitro pokukala, pred tem pa sva bila priča še spominski slovesnosti francoskih veteranov pred enim od spomenikov. Seveda nisva srečala nobenega filmskega igralca, niti glasbenika, vsaj da bi to vedela.

Kasneje sva se odpeljala do AD v Antibes, kjer sem se jaz celo okopal v Sredozemskem morju, čeprav je bilo to precej hladno. Potem sva okoli druge ure krenila iz Azurne obale skozi Provanso. Najprej do muzeja sivke (Musée de la Lavande) v kraju Coustellet **43.869661, 5.145564**, kjer sem to celo poslikal, čeprav še ni bila v polnem cvetju. V muzeju so nam najprej zavrtili film o pridelavi, potem pa si imel na voljo slušalke, kjer si v različnih jezikih lahko več zvedel o razstavljenih predmetih. Kot je pričakovati se je ogled zaključil v trgovini, kjer sivko in izdelke iz nje tudi prodajajo.

Muzej sivke v Coustellet-u

Samostana Notre Dame de Sénanque

Zunaj je bilo že pošteno vroče, zato sva preko Gordesa odšla do samostana Notre Dame de Sénanque **43.931217, 5.188967**, kjer sivko gojijo menihi. Ta še ni niti začela cveteti, samostan pa je bil že zaprt. Zato sva se po drugi poti, meni se je zdela daljša, vrnila do vasi Gordes, kjer stoji celo grad, vendar v njej ni bilo mogoče parkirati. Kasneje sva našla parkirišče z razgledom na vasico malo nižje **43.907900, 5.197883**, malo naprej pa še velik PZA **43.901167, 5.192833** v makadamski izvedbi, ki je med vikendi baje polno zaseden, tokrat pa je bilo na njem le nekaj AD. Menda na njem celo pobirajo pristojbino za nočitev.

Na poti v Avignon sva se ustavila še v vinski kleti Domaine Des Peyre v kraju Robion **43.870783, 5.121050**, pred katerim je bilo parkiranih večje število zelo lepo restavriranih starodobnih avtomobilov. Klet so ravno zapirali, zato obisk ni bil mogoč, ima pa ta očitno tudi sobe za goste, bazen, v njej in okoli nje pa so številni umetniški eksponati. Vsekakor vredno ogleda, verjetno pa tudi okušanja vsebin v steklenicah. Midva sva nadaljevala do Avignona, kjer je nekdo v potopisu ponujal brezplačno spanje ob reki Rوني, vendar sva se midva raje odločila za bližnji kamp Bagatelle **43.953316, 4.799089**, ki leži na nekakšnem polotoku oziroma okljuku reke Rone. Od tu sva že v mraku peš odšla čez most v mesto, kjer sva pričakovala pravi mestni vrvež. Seveda tega ni bilo, zgolj nekaj izgubljenih turistov in prazne slabo osvetljene ulice. Ogledala sva si okolico nekdanje papeške palače, saj sva v Avignonu že bila, potem sva odšla v kamp pod tuš in na spanje, za kar sva odštela 19 evrov.

Zanimiva vas Gordes v Provansi

Vinska klet Domaine Des Peyre Robion

3. torek, 9.6.2015

Avignon, Tarascon, Camarcgue, Giron, Tarragona – 576 km

Dopoldan sva se v staro mestno jedro odpravila s štirikolesnikom, vendar sva se zaradi enosmernih ulic izgubljala po mestu in potem le nekako prišla do bližine glavnega trga, kjer sva parkirala na seveda brezplačnem parkirišču za motorje in nadaljevala peš. Najprej do papeške palače, kjer sva odkrila, da ima ta na njenem vrhu pravi park z ribnikom in čudovitimi terasami z razgledom na reko Rono, prav tako na sloviti nedokončani most na tej reki. Potem sva odkrila še vrsto drugih zanimivih stavb, ki jih v letu 2007 nisva videla ter se sprehodila po boljšem sejmu, kjer so ponujali res marsikaj, tudi uporabnega. Sledil je obvezen sladoled in še vožnja okrog obzidja, nato tuširanje v kampu in odhod proti naravnemu parku Camarcgue.

Papeška palača v Avignonu

Naravni park Camarcgue

Med potjo sva se ustavila še v zanimivem mestu Tarascon, kjer imajo grajsko utrdbo, zanimivo cerkev svete Marte in informacijsko pisarno, ki pa je bila v opoldanskem času seveda zaprta. Tako sva po vročini nadaljevala do Saintes Maries de la Mer, mestecu polno turistov, lokalov, kampov, imajo pa celo PZA **43.454250, 4.438483**. Na poti nazaj sem naredil nekaj fotografij kamarških konjev in ptic, za kaj več pa nisem imel s sabo teleobjektiva in druge fotografske opreme. Tako, da bova morala to destinacijo še kdaj obiskati. Nato sva nadaljevala proti Španiji, se ustavila na parkirišču pri Gironi **41.905083, 2.771800**, kjer bi se dalo tudi prespati. Midva sva zgolj nekaj pojedla in nadaljevala do Španije, kamor sva prispela okoli pete ure popoldan. V Španiji sva še napolnila rezervoar AD in to po eni najnižjih cen na potovanju - 1,19 € za liter nafte. Barcelone sva se izognila, saj sva tam že bila, in sva raje šla proti Tarragoni. Tu sva se najprej ustavila v obmorskem kampu La Pineda, ki pa nama ni bil všeč, saj je bil precej oddaljen, naslednji je bil kamp Las Palmeras **41.130296, 1.312018**, potem pa sva poiskala parkirišče **41.114741, 1.262198**, ki pa

nama tudi ni ustrezalo, saj je bil pokrito, ob avtobusni postaji in skoraj na sami mestni plaži, na njem pa nobenega AD. Naredila sva še en džiro po mestu z avtodomom, da bi našla še akvadukt, ki ga seveda tam ni bilo, še manj parkirišča za ogled rimskega amfiteatra, zato sva zapeljala na nasip, ki ščiti tamkajšnje pristanišče. Tam sva počakala noč, se potem zapeljala bliže upravnim stavbam, kjer sva se odločila prespati osvetljena s cestnimi svetilkami in pod kamerami, ki varujejo luko
41.1066,1.2492. Družbo nama je delal star ribič, ki je prespal kar v avtomobilu.

4. sreda, 10.6.2015

Tarragona, Valencia, El Saler – 311 km

Središče Taragone

Zjutraj sem vstal zelo zgodaj, malo pred peto, kasneje poslikal še sončni vzhod, potem malo poležal in sam z Grizlijem krenil na ogled mesta. Imel sem kaj videti, številne zanimivosti, luški muzej, cerkve, parke, spomenike. Promet je bil redek, a kljub temu sem na semaforjih stal kar precej časa, kar sem seveda izkoristil za fotografiranje. Mesto je bilo čisto, imajo tudi turističen vlakec, obiskal sem še neko rimsko utrdbo. Potem pa sem se zrinil na parkirišče za motorje nad amfiteatrom, si ga na hitro ogledal, natočil bencin v Yamaho in se vrnil do AD, kjer sva z Damjano imela zajtrk, potem pa krenila proti Valenciji. Tja sva prispela po 300 kilometrih, vendar naju je Micka, kot sva ljubkovalno poimenovala najinega malega Garmina, namesto do PZA, pripeljala v kamp. Ta ni bil ravno poceni, saj so hoteli 40 € za eno noč, zato sem se odpravil iskat PZA. Ker je kamp skoraj v krožišču, me je Micka usmerila, naj zapeljem iz krožišča, ni pa

povedala na katerem izhodu. Tako sem po dveh krogih izbral napačnega, se vrnil nazaj proti centru mesta in po 20 kilometrih spet prišel do istega kampa, od koder je bil PZA Marina v El Salerju **39.3867,-0.331989** oddaljen le dobrih sto metrov. Prijazen receptor nama je razložil hišni red PZA-ja, ki so ga ob deveti uri zvečer zapirali. Obljubil mi je ključ, da bi lahko z motorjem prišel noter, vendar se je kasneje izkazalo, da so vrata kampa za štirikolesnika preozka. Tako sva se po krajšem počitku kar z Grizlijem odpeljala v mesto in si ga na hitro ogledala. Spet vse čisto, brez velikega prometa, vozniki umirjeni, mesto pa polno zanimivosti, od starih stavb, do najnovejših kot je Oceanografika in podobne. Zraven te gradijo še eno prav posebno stavbo. Ker sva bila časovno omejena, sva se nekaj pred deveto uro zvečer res vrnila v PZA, kjer so imeli toplo vodo, sanitarije in celo delujočo internetno povezavo. Po prebrani elektronski pošti sva odšla do plaže v El Salerju, potem pa na večerjo – seveda paeljo. Noč je Damjana preživela s komarji, mene so k sreči pustili pri miru.

5. četrtek, 11.6.2015

El Saler, Valencia, Sevilla – 679 km

Zjutraj se je Damjana odločila, da bo raje izkoristila toplo vodo v kampu za umivanje las, zato sem kar sam odšel v mesto z Yamaho. Seveda sem se pri Oceanografiki

izgubil, saj sem jo hotel poslikati še z druge strani. Potem me je Micka, v kateri sem seveda napačno označil mestno tržnico, zapeljala v luko, kjer je bila morda nekoč ribja tržnica. Od tu pa sem v rahlem dežju le našel do centra in ga večkrat prevozil zaradi nepoznavanja in enosmernih ulic. Po vrnitvi v PZA Marina sva imela kosilo, zaradi dežja sva se odločila, da Oceanografiko tokrat izpustiva, sva pa napolnila rezervoarje z vodo, izpraznila vse odvečne tekočine in za vse to plačala le 11 evrov.

Oceanografika v Valenciji

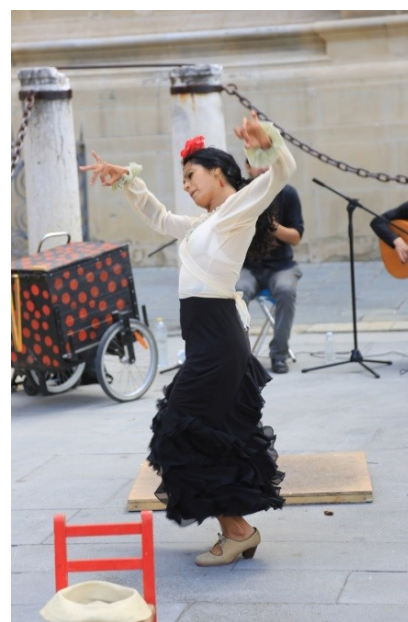
Tržnica v Valenciji

Micka naju je potem po drugi uri odpeljala po neplačljivih novih avtocestah proti Madridu in potem proti Sevilji. Vsakozi so naju spremljale obljudene kmetijske površine, ki jim ne vidiš konca, največ je bilo seveda oljk. Damjana je med vožnjo malo zadremala na postelji, jaz pa sem po več urah vožnje le ustavil na eni črpalki, blizu njive s sončnicami, kjer sem izgubil kar precej živcev zaradi fotoaparata, ki ni hotel več delati. Potem mi ga je končno uspelo usposobiti, resetirati. Damjana je še skuhala zgodnjo večerjo. Od tu sva nadaljevala mimo Cordobe do Sevilje, kamor sva po 679 prevoženih kilometrih precej utrujena prispela ob 11. uri zvečer. Seveda to ni bil klasičen PZA **37.3627,-5.99424**, ampak postajališče za avtobuse, kjer sva utrujena prespala, za kar sva odštela 19,5 evra.

6. petek, 12.6.2015

Sevilla, Castro Marim, Tavira, Faro, Albufeira – 297 km

Zbudilo naju je sončno jutro, zato sva s štirikolesnikom odhitela v mestu. To je bilo polno policistov, ki so stali vsepovsod. Seveda nisva vedela zakaj, ali se pripravljajo protesti, prihaja kakšna delegacija, koga lovijo... Zato sva se po krajši vožnji odločila, da greva raje na turistični avtobus, kar naju je za oba stalo 36 evrov. Karte sva kupila kar na ulici, pri zelo prijazni »zemljakinji« od Niša. S kabrio busa se je dalo slikati, vendar ne tako, kot bi si sam želel. Ker nisem poznal mesta, sem bil seveda vseskozi na preži, kje bo kaj zanimivega in si moral biti zelo hiter, da si vse pravi čas ujel. Seveda je meni tudi kakšna znamenitost ušla. Žal se je izkazalo, da bus ne vozi po starem delu mesta, mimo katedrale, kjer je bilo polno kočij. Zato sva si ta del ogledala peš, pred tem pa zaklenila še prtljažnik štirikolesnika, ki sem ga v naglici prej pozabil. Za obisk katedrale je bila velika vrsta, na ulicah sem poslikal

Plesalka flamenka v Sevilji

plesalko flamenka in zanimivo fotografsko razstavo. Videla sva tudi, da je imel njihov parlament očitno sejo, saj je bilo pred njim več tv ekip in zato verjetno tudi toliko policistov. Sonce je, kot se za Seviljo spodobi, neusmiljeno pripekalo, zato sva po krajši vožnji z razgreto Yamahco odšla do AD, od tam pa veselo proti vse bližji Portugalski. Med potjo sva ob še vedno brezplačni avtocesti natočila nafto, obiskala Lidl, zapolnila hladilnik s španskimi radlerji in ob štirih popoldan, po portugalskem času, ki je uro za nami, skozi veliki viseči most pripeljala na Portugalsko. Tam sem se najprej pozanimal, kako je s plačilom avtocest, zapeljal na posebni vozni pas, kjer so mi skenirali tablico, da mi bodo po mesecu dni izstavili račun za vse vožnje po avtocestah z elektronskim cestninjenjem. Seveda sem takoj zavil z avtoceste in ob reki Guadiana zapeljal v prvo vas Castro Marim, kjer sva že našla manjši PZA **37.219767, -7.444500** in to brezplačen, zgolj za 100 litrov vode bi bilo potrebno plačati 2,5 evra. Nato sva nadaljevala do Vila Real de Santo António **37.198633, -7.414767**, kjer sta bila kar dva PZA-ja z avtomatskim plačilom in zapornico. Sicer nič posebnega, ob sami obali, vendar zgolj prostor za avtodome, ki jih je bilo kar precej, saj je bila cena za 24 ur le 4,5 in za elektriko 2,5 evra. Nadaljevala sva po makadamski cesti, po nekakšnem naravnem parku, vendar sva se kmalu obrnila in šla na cesto N125, ki naju je vodila naprej. Zanimivo je bilo naselje Altura in Vila Nova de Cacela polno novih počitniških hišic z zanimivo arhitekturo, potem pa so se začeli turistični kraji pokrajine Algarve polni velikih hotelov kot so Olhão, Tavira in drugi. V največjem Faru sva se ustavila na velikem brezplačnem parkirišču **37.011767, -7.932633**, kjer sva si na hitro ogledala stari del zelo velikega mesta, v katerem je tudi veliko letališče. Nato sva pohitela proti Albufeiri, kjer sva se na eni od črpalk malo pred osmo uro po našem času srečala z mojim »cimrom« Zvonkom Prosenikom. Ta naju je vodil do središča mesta, kjer ima štirisobno stanovanje. Tam sva se utaborila za nekaj dni in potem smo skupaj odšli z njegovim srebrnim Mercedesom na nočni ogled mesta, nato še v en velik nakupovalni center, ki je odprt kar do polnoči. Od tam pa na večerjo v eno od tisočerih restavracij v starem delu mesta, kjer smo poskusili piščanca v omaki piri piri.

Seviljo sva si ogledala z avtobusom

Prihod na Portugalsko preko visečega mostu

7. sobota, 13.6.2015

Algarve

Zjutraj sva si, tako kot vse dni potovanja, privoščila malo več spanja. Po zajtrku pa smo z Zvonkom z avtom odšli na potep. Najprej po mestu, potem nevede do povsem novega lepo urejenega PZA Falesia **37.090301, -8.160420**, kjer je cena 24 urnega

postanka le 8 €, za servisne storitve pa je treba odšteti 2 € na uro. Od tam pa v Falesia hotel, kjer je najin gostitelj, ki živi na Portugalskem že 20 let, prodajni direktor hotela za odrasle. Ta je res v mirnem okolju, polnem zelenja, blizu hotela Sheraton Algarve, ki pa ga obnavljajo. Tudi njegovega nameravajo pozimi obnoviti in posodobiti, so pa v njem povečini angleški gostje, ki jih tam vozi Thomson, ki se je včasih imenoval Thomson Holidays, za katerega je Zvone delal vrsto let in bil njihov predstavnik po vsem svetu, od Rusije, Turčije, Anglije, Slovenije do Afrike. Sicer je v sami Albufeiri skoraj 200 hotelov, da številnih apartmajev in počitniških hiš niti ne štejem. Je pa Algarve turistična destinacija za vse Portugalce, saj je polna turističnih kapacitet in to na zelo visokem nivoju. Večina gostov je seveda Angležev, ti so tudi prvi začeli prihajati sem, zato domačini vsem tujim turistom pravijo kar Angleži. Tu rastejo tudi sočne pomaranče, velike, polne soka in zelo sladke, čeprav so na videz polne pik, ožigov in še česa. Iz ene lahko iztisneš tudi dva decilitra soka in so seveda poceni, 3 evre za 5 kilogramov.

Hotel za odrasle Falesia v Albufeiri

Marina v Albufeiri je vsa mavrična

Po ogledu hotela Falesia smo si med vožnjo ogledali še druge hotele, pa tudi nekaj peščenih plaž, do katerih vozijo avtobusi, oziroma vodijo številne stopnice. Plaže so urejene, nekatere imajo tudi ležalnike in bare, so pa vse mivkaste in neskončno dolge, obdane s skalnatimi stenami rdečkaste barve. Zatem smo šli na lažje kosilo v slaščičarno hotela Brisa Sol v samem centru mesta, ki ima seveda tako kot večina drugih 4 zvezdice. Tu sem jaz poskusil tudi eno od značilnih portugalskih sladici Pastel de nata, ki je narejeno iz listnatega testa, ki predstavlja nekakšno posodico, v njej pa je krema podobna kot v naših princes krofih oziroma kremšnitah. Zgoraj pa zgleda, kot da je nekaj polito, oziroma zapečeno. Je zelo okusno, kot tudi številne druge portugalske sladice. Kasneje sem si to sladico privoščil še večkrat. Popoldan smo se zapeljali še v marino, ki je novozgrajena, vse zgradbe pa so pobarvane v nežnih mavričnih barvah. Meni je bilo zelo všeč, krajani Albuferije pa so se nad tem baje zelo zgražali. Ogledali smo si še eno mestno plažo in več hotelskih kompleksov, nekateri so tudi zaprti. Potem pa smo šli do mesta Silves, ki je v notranjosti Algarva in se nad njim dviga grad. V njem je ob reki Arade tudi PZA **37.184983, -8.445700**, kjer je nočitev z vsem 6 €, brez elektrike pa 4,5 €. Ogledali smo si še zanimiv obmorski kraj s posebno vzhodnjaško arhitekturo Carvoeiro. Proti večeru smo zavili še v italijansko restavracijo San Martino, kjer je Zvone reden gost, tu smo se za spremembo zadovoljili s picami. Zvečer smo si ogledali še mondeno turistično naselje Vilamoura, kjer smo se ustavili že leta 2002. To ima poleg številnih vil in hotelov še 9 golf igrišč, marino in vrsto druge ponudbe namenjene bolj bogatim gostom. Po obisku danske slaščičarne s prav posebnim sladoledom smo se zapeljali nazaj v Albufeiro, kjer vsi žurajo na spodnjem ali zgornjem delu mesta. Predvsem je

bilo veliko mladih, ki se ga zapijajo in imajo tu fantovščine ali dekliščine, kar je bistveno ceneje kot v Angliji.

Ena od manjših plaž v pokrajini Algarve

Na jugu Portugalske je tudi obilo golf igrišč

8. nedelja, 14.6.2015

Algarve

V nedeljo smo se šele po drugi uri odpravili na potep po okolici, najprej do Zvonetovega hotela, nato do plaže Falesia, potem pa na nedeljsko kosilo v restavracijo Pinhal, kjer smo naročili ribjo ploščo z okusnimi ribami, školjkami in drugimi morskimi sadeži. Od tu smo šli spet v mondeno Vilamoura, kjer je nešteto luksuznih vil, gradičkov, manjših in večjih hotelov, nakupovalnih centrov, imajo tudi zaščiten naravni park Quinta do Lago, kjer je veliko ptic in drugih živali. Zvečer smo se odpravili peš v mesto Albufeira in začutili njegov počitniški utrip. Za večino turistov je seveda višek počitnic, da se lahko do nezavesti opijajo v različnih lokalih, plešejo, pojejo in se nasploh prešerno veselijo. Midva z Damjano sva to fazo očitno že prerasla.

Mondena Vilamoura ponoči

Fiesa Sand Land – peščena dežela

9. ponedeljek, 15.6.2015

Algarve

V ponedeljek je Zvone odšel v službo, midva pa sva nameravala s štirikolesnikom obresti mesto in si še kaj ogledati. Ko sva se že odpravila iz stanovanja, se je močno ulilo, tako da sva se potem odločila, da greva kar z AD, saj se nama je zdelo, da že vse pozna. Seveda sem se zanašal, da bodo do vodnega parka Zoomarine vodili smerokazi, žal pa so bili zgolj jumbo plakati, zato sva kar malo iskala. Tako sva se ustavila še v edinem avtokampu v Albufeiri **37.106382, -8.253393**, kjer imajo celo bazen in veliko sence. Tu sva s 5% popustom kupila karte za Zoomarine, kar je bilo za oba 55 evrov. Parkirala sva na parkirišču za avtodome **37.126367, -8.312833**, ki ni

bilo polno zasedeno, medtem ko so bila ostala že skoraj polna, čeprav je bil ponedeljek in nisva pričakovala večje gneče. V Zoomarine sva preživela skoraj ves dan, hodila s predstave na predstavo, za konec sva si ogledala še 4D filmsko predstavo. Bilo je res kaj videti, delfine, morske leve, papige, štoklje, ki so zaščitni znak pokrajine Algarve, in druge ptice, pirate, le do dinosavrov nisva prišla, ker je bila prevelika vrsta, saj je to novost v tem vodnem parku. Seveda bi se lahko tudi okopala, uživala na umetnih valovih, toboganih, vendar nama je za vse to zmanjkalo časa. Zvečer sva se zapeljala še do bližnje peščene dežele Fiesa Sand Land **37.128850, -8.332117**, kjer že vrsto let izdelujejo kipe iz peska. Zadnja leta na temo glasbe in res imaš kaj videti, prava paša za oči. Letos je tako postavljenih kar 74 kipov glasbenikov in vseh, ki so z glasbo povezani. Potem sva zavila še v Aldi, nakupila za večerjo, saj smo se odločili, da tokrat večerjamo kar pri Zvonetu.

V Zoomarine je veliko zanimivih predstav Nastopajo tudi morski Levi

10. torek, 16.6.2015

Albufeira, Sao Vincente, Ponte de Piedade, Ilho de Passequeiro – 276 km

V torek sva si še zadnjič privoščila tuširanje v Zvonetovem luksuznem stanovanju, kjer ima kar tri sobe, polno balkonov in še kaj. Potem smo se poslovili, midva pa sva krenila raziskovat še druge predele Portugalske. Najprej sva se ustavila v kraju Guia, kjer je velik PZA KM 64 **37.123889, -8.325833**. Ta je blizu Zoomarine, v njem je bivanje zgolj 3 € na dan, za tuš je potrebno doplačati 2 evra, prav toliko tudi za elektriko. Je pa ta PZA na soncu, resda betonski, ampak verjetno uporaben zgolj takrat, ko bo nov ali pa kamp v sezoni polno zaseden. Midva sva nadaljevala mimo večjega kraja Portimao in Lagosa do najbolj jugozahodne točke Portugalske Sao Vincente **37.023583, -8.995400**. Tu je seveda svetilnik, nekakšen spomenik, spodaj je ena velika skala, do morja pa je mogoče priti verjetno samo po strmih skalah, s katerih domačini s palicami 30 metrov globoko lovijo ribe. V bližnjem Sagresu se nisva ustavljala, šla sva nazaj do rta Ponte de Piedade **37.081867, -8.669733**, kjer sva se do morja, v katerem je polno zanimivih čeri in klifov, spustila po številnih stopnicah. Potem sva si privoščila še zelo prijetno vožnjo s čolnom, za katero sva odštela 25 evrov. Bilo je vredno, saj sva se vozila skozi preluknjane skale, mimo plaže Camilo do plaže svete Ane. Vodič nama je pokazal figure, od leva, ladje, do opice. Tu je bilo veliko turistov, ki so prišli z različnimi čolni, predvsem mladi, ki so bili tu na maturantskih ali absolventske izletih. Od tu naju je Micka vodila po cesti daleč stran od morja, mimo številnih vetrnic, do plaže Ilho de Passequeiro **37.829783, -8.791017**. To so imeli Ložaki označeno kot bližnji Porto Covo, kjer je prav tako plaža, vendar bolj obljudena. Najina je bila blizu otoka, nedaleč je bila manjša restavracija, utrdba, zraven sanitarni objekt, nedaleč stran pa je celo večji avtokamp **37.841926, -8.780340**. Midva sva prespala kar ob sami plaži, kjer je tabla to sicer prepovedovala,

medtem ko so eni Nemci z AD spali pri restavraciji, kjer pa je bilo makadamsko parkirišče precej nagnjeno. Sprehodila sva se po plaži, zvečer pa uživala v čudovitem sončnem zahodu in kozarčku domačih borovničk.

Rt Ponte de Piedade je poln zanimivih klifov in lukenj

11.sreda, 17.6.2015

Ilho de Passequeiro, Porto Cova, Sines, Almada, Lizbona – 183 km

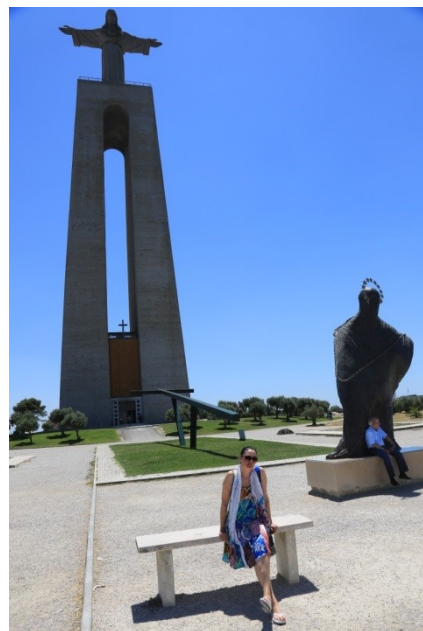
Ponoči se je zunaj ohladilo kar na 12 stopinj, vendar se je kmalu začelo ogrevati, tako da je bilo ob najinem odhodu že 28 stopinj. Po zajtrku, ponovnem sprehodu po plaži in tuširanju z mrzlo vodo v sanitarnem objektu, sva nadaljevala do plaže Porto Cova, kjer je bilo že kar nekaj kopalcev. Od tu se lepo vidi samo mesto, ki je veliko, ob njem pa precej industrijskih objektov. Potem sva šla mimo večjega mesta Sines, kjer imajo velik in zelo obiskan glasbeni festival. Baje v tistem času ni dobro biti tam, ker je prevelika gneča na cestah in povsod po mestu in njegovi okolici. Vozila sva se po magistralnih cestah vse do Almada **38.676417, -**

9.171017, kjer stoji velika cerkev in kip Cristo Rei, ki je visok kar 28 metrov, stoji pa na 82 metrov velikem piedestalu. Od tu je tudi čudovit razgled na Lizbono, mesto na sedmih gričih, reko Tejo in poltretji kilometer dolg most 27. aprila, ki povezuje severni in južni del Portugalske in je bil zgrajen leta 1966.

Imajo pa seveda še enega daljšega, najdaljši viseči most v Evropi, most Vasco da Gama, ki je dolg kar 17,2 km in je bil zgrajen 1998. Po krajšem mostu, kjer začuda ni bilo večje gneče, sva nadaljevala do PZA **38.695583, -9.198167** v Lizboni, blizu

Betlehemskega stolpa oziroma Torre de Belem, ob reki Tejo oziroma ob elektrarniškem muzeju, kot sva kasneje ugotovila in povsem ob postaji, kjer pristajajo potniške ladjice. Po počitku v senci, ker je bilo zunaj zelo vroče, sva odšla na krajši sprehod, tako sva vsaj mislila, do stolpa Belem. Pred tem sva mladeniču, ki nama je pomagal pri iskanju prostega

parkirišča, dala še pet evrov, čeprav sva vedela, da je parkirišče brezplačno. Ko sem mu to omenil, je rekel, da mora tudi on kaj jesti. Najprej sva prišla do spomenika portugalskih raziskovalcev, ki so v 15. in 16. stoletju osvajali svet, in ni jih bilo malo. V njem je tudi muzej. Nadaljevala sva do stolpa Belem, ki je visok 56 metrov in predstavlja nekakšna vstopna vrata v Lizbono preko morja. Stolp je seveda uvrščen na Unescov seznam kulturne dediščine. Ob njem je tudi vojaški muzej, kjer

Cristo Rei v Almadi

Betlehemski stolp v Lizboni

Portal na Rua Augusta v Lizboni

paradirata dva vojaka. Srečala sva tudi policiste na kolesih, pa tudi z Yamahinim štirikolesnikom. Potem sva prečkala brazilsko in indijsko avenijo in se po drugi strani v zelo vročem in soparnem vremenu vračala proti AD. Šla sva mimo Kulturnega centra Belem, kjer je tudi muzej moderne umetnosti, planetarija, samostana Jerónimos, v katerem je prav tako muzej, bil pa je tudi sedež kraljevine, zdaj pa služi tudi kot sedež predsednika države. Nedaleč stran je tudi muzej predsednika republike. Malo sva posedla še v parku, se shladila z vodo iz pitnikov, potem pa neuspešno skušala poiskati kakšen nakupovalni center. Po sedmi uri zvečer sva se v mesto odpravila še s štirikolesnikom. Prometa ni bilo veliko, kljub temu sva se malo zgubljala, a vseeno z motorjem obredla kar nekaj starega dela mesta – mestno tržnico, muzej fada, številne cerkve, še en vojaški muzej, le na grad se nisva povzpela, ker se mi je zdelo, da na njem ni kaj dosti za videt. Potem sva parkirala v samem centru, blizu postaje Rossio in Narodnega gledališča in se malo sprehodila po mestu polnem turistov. Na razgledni stolp Santa Justa se nisva povzpela, ker je bila spet vrsta, šla sva do trga Komercial in slavloloka, po ulicah polnih lokalov, različnih stavb, fontan, spomenikov. Potem sva se vrnila na parkirišče, od koder sva pred spanjem naredila še krajši sprehod ob reki Tejo do elektrarniškega muzeja.

Elektrarniški muzej v Lizboni ponoči

Znamenita portugalska slaščica Pastel de Nata

12. četrtek, 18.6.2015

Lizbona, Cascais, Guincho, Cabo da Roca, Sintra, Mafra, Obidos – 157 km

Zjutraj sva spet malo dlje spala, potem pa le odrinila naprej, čez Estoril, Cascais do nama že znane plaže Guincho, kjer je večje parkirišče **38.728317, -9.474850**, ki je plačljivo in ni za AD, zato sva najinega pustila kar ob glavni cesti. Je pa bilo tu polno surferjev na valovih, predvsem so bili to mladi začetniki iz številnih surferskih šol. Naredil sem obilo fotografij, ker pa valovi niso bili veliki, seveda bolj malo pravih - akcijskih. Ti valovi so baje šele v jeseni. Nekje v bližini je menda tudi kamp, vendar

Ena od restavracij na plaži Quincho

Nadebudni surferji na valovih

se nisva odpravila tja, ampak sva raje nadaljevala do najbolj zahodne točke Portugalske - rta Cabo da Roca **38.781350, -9.496833**, kjer sva parkirala na parkirišču, kjer za AD sicer ni dovoljeno, k sreči pa ni bilo nobene gneče. Tu je seveda svetilnik in nekakšen obelisk ter strma skalnata obala, po kateri verjetno skorajda ni normalnega dostopa do morja. Midva sva šla dalje do Sintre, nekoč poletne rezidence portugalskih monarhov. Ta je na hribu, po katerem sva se kar trikrat peljala, a nisva našla prostega parkirišča, ki so seveda plačljivi. Potem pa sva zgolj slučajno odkrila pravi PZA **38.783867, -9.374550**, ki je na postajališču za avtobuse, nedaleč od centra. Tu razen table, da je dovoljeno parkirati, za AD seveda ni ničesar. Ker je bilo spet vroče, sva se hitro spravila na štirikolesnik in se z njim zapeljala po mestu. Potem sva parkirala pri osrednjem turističnem biroju, si ogledalo sosednjo cerkev, Narodno palačo, ki je bila nekoč grad Mouros, poskusila ginjo (višnjeve liker) v čokoladni skodelici in se potem z motorjem odpravila mimo številnih vil do parka, ki vodi do slikovite palače Pena. Seveda do tja nisva mogla s motorjem, zato sva hotela do bližnjega gradu, vendar spet nisva našla, ker je zelo slabo označeno.

Najbolj zahodna točka - rt Cabo da Roca

Palaça Pena v Sintri

Potem sva napolnila rezervoar motorja in se vrnila do AD. Z njim sva šla naprej do Mafre, kjer sva našla povsem novo in brezplačno parkirišče **38.935050, -9.326733**. Sprehodila sva se po manjšem mestu in si predvsem od zunaj pogledala velikanski Marijin samostan, v katerem je kar 800 različnih soban, saj meri kar 40 tisoč kvadratnih metrov. Graditi so ga začeli 1711, v njem pa so materiali celo iz Italije in Brazilije. Po manjših nakupih in obveznem sladoledu sva nadaljevala v mesto Obidos, kjer sva zlahka našla PZA **39.356351, -9.156683**. Zanj sva zvečer plačala le 6 evrov, imel pa je tudi oskrbo z vodo, to naj bi doplačala še 2 evra, ter odtok za WC in odpadno vodo. Čez dan je parkiranje na njem baje celo brezplačno. Ko se je malo

ohladilo, sva naredila en krog z motorjem, potem pa šla v mesto, ki je obdano z obzidjem. Tu sva videla, da bi lahko šla tudi peš, saj je čisto blizu PZA-ja. Mesto je sicer zanimivo, delno obnovljeno, grad iz 12. stoletja je spremenjen v hotel, možno pa je hoditi tudi po obzidju, za kar se nisva odločila, saj je bil že mrak. Obiskala sva tudi zanimiv antikvariat, poln knjig in tudi drugih predmetov, v njem pa so imeli tudi domače sadje in celo kruh. Obredla sva še nekaj ozkih ulic, opazila nekaj lesenih objektov, ki bodo očitno v uporabi ob različnih poletnih prireditvah v mestu, pospremila sonce, da je zašlo, potem pa sva se še posladkala v slaščičarni. Nato sva opravila še eno nočno vožnjo do bližnje kapele Santuario do Senhor Jesus da Pedra, ki vidno propada, da bi se malo ohladila in odšla spat v PZA.

Velik Marijin samostan v Mafri

Mestece Obidos je obdano z obzidjem

13. petek, 19.6.2015

Obidos, Peniche, Fatima, Coimbra, Figuera da Foz, Aveiro – 382 km

Potem, ko sva napolnila rezervoar z vodo za umivanje in tuširanje ter spraznila WC, sva se odločila, da greva do nekdanj ribiškega mesta Peniche, ki je zdaj bolj namenjen turistom. Leži na rtu, zato je okoli njega polno plaž. Te so bile bolj prazne, na eni od njih pa so imeli celo surferski in kajtarski center. Ker ni bilo pravih valov in vetra, seveda ni bilo nikogar v morju in ob njem. Zato sva se odpravila v stari del mesta, kjer sva našla veliko parkirišče **39.354550, -9.379950**. To je blizu trdnjave, v kateri so po mojem imeli predvsem zapore. Ogledala sva si še marino, ribiča, ki je sušil ribe in delal bakalar, poslikal sem obnovljen mlin na veter, potem sva nadaljevala do romarskega svetišča Fatima, kjer sva se utaborila na lepo urejenem in brezplačnem PZA-ju **39.634000, -8.671317**. Žal je bila cerkev zaprta, ker jo obnavljajo, ljudi je bilo bolj malo, čeprav so imeli sredi dneva zunaj mašo. Presenetilo me je tudi, da imajo zgolj eno trgovino, kjer prodajajo vse živo, povezano seveda s tem romarskim krajem in širše, ni pa bilo videti kioskov in drugih kramarjev.

Trdnjava v ribiškem mestu Peniche

Romarsko središče Fatima

Midva sva od tam kmalu odšla naprej do univerzitetnega mesta Coimbra, kjer sva le s težavo našla vhod do PZA **40.199385, -8.428811**. Od tu sva pri več kot 40 stopinjah na soncu odšla z motorjem na »leteči« ogled razgretega mesta, ki je bilo napol prazno in v katerem je bilo še bolj vroče kot ob reki Mondego. Coimbra je bila prvo glavno mesto portugalskega kraljestva in je zdaj tretje mesto po velikosti v državi. V njem je najbolj znana univerza, ki je ena najstarejših v Evropi. Ker je bila vročina neznosna, sva raje odšla naprej do obalnega turističnega mesta Figuera da Foz. Tu sva na začetku mesta v bližini kampa našla parkirišče za AD **40.147867, -8.86823**, vendar z njim nisva bila zadovoljna, ker je bil zraven luna parka in manjše mestne plaže, ki pa je bila zaradi vročine povsem obljudena. Zato sva se zapeljala v mesto polno velikih hotelov in lokalov, se ustavila v Lidlu, potem pa skušala poiskati bližnjo plažo, kjer bi lahko v miru prenočila.

Univerzitetno mesto Coimbra

Turistično mesto Figuera da Foz

Garmin naju je vodil po ozkih poteh, gozdu, makadamu, zato sva obupala, saj bi morala kar nekaj kilometrov po ozki cestici do plaže, kjer pa itak nisva vedela, kaj naju čaka. Zato je na vrhu hriba Boa Viagem, kjer je tudi manjša restavracija s čudovitim razgledom, Damjana v močnem vetru naredila kosilo, potem pa sva nadaljevala do še ene plaže. In ta je bila na drugi strani mesta, kjer sva bila že prej s sicer lepim razgledom na mesto, ampak preveč na samem. Zato sva se odločila, da greva dalje do Aveira in to po lokalnih cestah. Spet sva se vozila po gozdu, hribih, kjer so bile številne vetrnice, po cestah, ki si sploh ne zaslužijo tega imena, vendar sem vztrajal in po dolgotrajni vožnji sva le prispela na magistralno cesto, ki vodi do portugalskih Benetk. Vmes sem še napolnil rezervoar AD, s težavo popravil še tlak v gumah in tako sva zvečer le prišla do PZA v Aveiru **40.643983, -8.658583**. Ta je pod mostom avtoceste in kanalu in je bil zvečer že kar poln, saj je bil petek in so domačini z avtodomi odšli iz svojih domov. Je pa brezplačen. Tu sva seveda precej utrujena takoj zaspala.

14. sobota, 20.6.2015

Aveiro, Costa Nova, Vagos – 18 km

Spet sva se zbudila bolj pozno in ob enajstih predstavila AD pod most, saj je sonce že neusmiljeno pripekalo. Potem sva naredila en krog s štirikolesnikom po lepo urejenem mestu, kjer je bilo tisti dan polno mladih in starih, ki so tekmovali v

Aveiro – portugalske Benetke

nekakšnem iskanju zaklada oziroma orientaciji. Nato sva se odločila, da si mesto ogledava še iz gondole, ki vozi po tamkajšnjih kanalih. Zato tudi pravijo, da so to portugalske Benetke, sicer precej manjše kot ta prave. Vožnja je bila mirna, imeli smo prijetnega vodiča in tako je čas hitro minil. Meni je bilo mesto všeč, saj so bili ljudje prijazni, polno je bilo turistov in sploh se mi je zdelo idilično. Potem sva se po njem še sprehodila, nakupila nekaj spominkov, poskusila njihov sladoled, si ogledala ribjo tržnico, zanimiv nakupovalni center in celo pokopališče. Iz mesta sva kar po avtocesti, ki tam ni več plačljiva, krenila do Costa Nove do Prado, kjer je čudovito naselje progastih hiš. Te so bile verjetno najprej ribiške, oziroma od domačinov, zdaj pa so namenjene zgolj turistom. Jih je res veliko, najbrž pa nista dve povsem enaki, so pa v glavnem v rdeči, modri, zeleni, vijolični in rumeni barvi ob obvezni beli. Sprva so bile najbrž lesene, potem obložene z enobarvnimi ploščicami, zdaj pa uporabljajo tudi druge materiale. V mestu sva odkrila dva PZA-ja, enega ob glavni cesti ob kanalu **40.612633, -8.74930**, drugega pa v bližini plaže **40.614317, -8.752433**. Malo ven iz mesta je tudi velik kamp **40.599883, -8.75146**, ki pa naju ni prepričal. Zato sva šla naprej do plaže da Vagueira, kjer sva odkrila zanimiv PZA **40.565104, -8.766640** blizu mesta Ilhavo, skoraj na sami povsem na novo urejeni plaži. Po sprehodu po mivkasti plaži in osvežitvi v bližnjem bifeju sem jaz z motorjem odšel nazaj v Aveiro po AD, Damjana pa je ostala na plaži. Seveda sem šel po drugi cesti, si ogledal še luko, soline in se potem vrnil na PZA Vagueira. Ta je bil že poln, AD pa so še kar prihajali in so zasedli še bližnje parkirišče. Zvečer sva se sprehodila po nasipu ob plaži, ki so ga še urejali, obiskala prostor, kjer so imeli nekakšen mestni sejem s prikazom različnih domačih izdelkov. Vendar sva midva najprej odšla z Grizlijem še enkrat v Costa Novo in si jo podrobneje ogledala, tudi njen notranji del, se potem vrnila v Vagueiro, ulovila sončni zahod in si ogledala ponudbo na sejmu. Žal so nekateri že zaprli svoje stojnice, tako da sva poskusila le nekaj vin, tudi portovec, eno penino, likerje in medico, pa tudi vodo, namaze ter pršut. Bilo je zanimivo in poučno, vsi pa so se čudili, kako od daleč sva prišla.

Naselje progastih hiš Costa Nove do Prado Zelo lepo urejena plaža Vagueira

15. nedelja, 21.6.2015

Vagos, Porto, Vila do Conde – 129 km

V nedeljo so ljudje že zgodaj začeli hoditi na plažo, zato sva se tudi midva odločila, da čimprej odideva do Porta. Malo pred dvanajsto nama je tudi uspelo oditi, v veliko veselje tistih, ki so še prihajali. In teh je bilo v koloni proti morju res veliko, medtem ko je bila avtocesta proti notranjosti prazna. Tako sva kmalu prispela do PZA ob reki Douro nasproti Porta **41.143283, -8.631950**. Tu sva ugotovila, da imava do bližnjih vinskih kleti več kot dva kilometra, zato sva z avtodomom odšla proti mestu,

Značilna veduta Porta

Tudi po Portu sva se vozila s štirikolesnikom

da bi našla kakšen parkirni prostor, saj so Porto nekateri opisovali kot zelo kaosno mesto. Seveda primernega parkirišča nisva našla, zato sva se vrnila na PZA in kar s štirikolesnikom odšla v mesto. Najprej do prve črpalke, nato po njegovem starem delu, ki je seveda na hribu, naredila par krogov in se potem utaborila pri mostu Luis I. Od tu sva pešačila ob obali polni stojnic do trga Ribeira. Nato sva se prestavila na drugo stran reke, kjer je bilo pred tem veliko motoristov. Tu sem poslikal veduto Porta z mostom, čolne naloženimi s sodi portovca in seveda nekatere kleti, kjer hranijo to znamenito vino. Žal si teh kleti, ki jih je res veliko, nisva podrobneje ogledala od znotraj. Za Damjano je bilo za poskušanje vina še prezgodaj, saj še nisva imela kosilo, sam pa tudi nisem želel tega početi. V nekatere kleti kot so Calem, Sandeman sva le vstopila, vendar se nisva odločila za ogled, niti za degustacijo.

Ker tudi v bližnjih lokalih nisva našla kaj primernega za na hitro pojest in ker je bilo spet zelo vroče, sva kupila steklenico portosa za domov in odšla do PZA-ja, od tam pa takoj naprej do naslednjega cilja - kampa Arvore v Vila do Conde **41.336083, - 8.734950**. Tu sva se najprej utaborila, si ogledala kamp poln domačih turistov s prikolicami, potem pa odšla na plažo, kjer je bilo seveda prevroče. Zato sem jaz raje poležaval pred AD, Damjana pa je po obisku trgovine pripravila še večerjo. Zvečer sva hotela do plaže, saj je začelo sonce zahajati, vendar so vrata do plaže že zaklenili, zato sva morala naokrog. Se je splačalo, saj je bil res spet eden od čudovitih sončnih zahodov, ko se je sonce potopilo v ocean, daleč tam zadaj nekje v Ameriki. Domačini morju seveda pravijo ocean, saj njegovega konca ni mogoče videti in ga tudi zelo spoštujejo. V mesto Vila do Conde, ki leži ob reki Ave, pa se nama zaradi utrujenosti ni dalo.

Vinska klet Sandeman v Portu

Sončni zahod v Vila do Conde

16. ponedeljek, 22.6.2015

Vila do Conde, Braga, Bom Jezus, Baiona, Santiago de Compostela – 290 km

Ponoči je rahlo deževalo, vendar niti toliko, da bi mi spralo umazanijo z avtodoma. Zato sem se zjutraj lotil njegovega pranja in napolnil še rezervoar z vodo. Ta dan se je rahlo ohladilo in naoblačilo, zato sva kamp, za katerega sva plačala le 20 evrov, zapustila šele ob enih. Vreme je bilo res primerno za potovanje, manj za fotografiranje. Tako sva kmalu prispela v Brago, ki sva si jo v rahlem dežju ogledala kar med vožnjo. Spet eno zelo veliko mesto, polno znamenitosti. Midva sva raje odšla do svetišča na bližnjem hribu Bom Jezus. Najprej sva se ustavila na spodnjem parkirišču **41.552717, -8.381383**, kjer se nisva odločila za hojo po 641 stopnicah in sva se raje zapeljala na vrh, kjer je tudi veliko parkirišče **41.556778, -8.377372**. Potem sva se le spustila po številnih stopnicah, mimo devetih fontan in kapel, ki pa so jih tako kot stopnice obnavljali. Na vrhu sva stopila v cerkev Naše gospe s Pova, si ogledala bližnji park in umetno jamo ter malo jezero, po katerem se da celo zapeljati s čolnom.

Svetišče Bom Jezus ima devet fontan

Nad njim je celo jezerce s čolni

Nato pa sva krenila proti Španiji, kjer sva si najprej ogledala malo obmorsko mesto Baiona. To nama je svetovala ena Angležinja, ki sva jo srečala v Valenciji. Mesto je sicer zanimivo, saj nima peščene ampak skalnato plažo, sicer pa ni videti nič kaj posebno. Zato sva po krajšem postanku nadaljevala do naslednje romarske točke Santiago de Compostela. Tu sva precej časa iskala primeren prostor za parkiranje in

Sveti Jakob v Santiagu de Compostela

V mestu je bilo polno pohodnikov

ga potem le našla, ko se je zvečer mesto začelo prazniti. To je bilo v bližini športnega parka s teniškim igriščem in blizu observatorija **42.876334, -8.555232**. Tu sva za eno noč in vse do 11. ure dopoldan plačala za parkiranje zgolj 40 centov. Seveda sva

takoj odšla v mesto, polno pohodnikov, ki so prehodili Camino oziroma Jakobovo pot, ali vsaj kakšen njen del. Vzdušje je bilo prijetno, sproščeno, polno veselih ljudi, pa tudi zanimivosti, od velikanske katedrale Svetega Jakoba, ki so jo seveda del obnavljali, do drugih cerkva in stavb. Damjani seveda ni uspelo videti maše, po obhodu mesta pa sva si privoščila še obilno večerjo v eni od restavracij. Hrane je bilo toliko, da je nisva mogla pojesti.

17. torek, 23.6.2015

Santiago de Compostela, Gijon, Santander, Bilbao – 562 km

Ta dan naju je čakala kar dolga pot, pa sva kljub temu nanjo krenila šele nekaj pred 11. uro, ko se nama je iztekel čas za parkiranje. Micka (Garmin) naju je vodila po magistralni cesti proti Gijonu, ne vem, ali na karti še ni avtoceste, ali pa ta še ni zgrajena. Na cesti je bilo kar nekaj tovornjakov, sem pa komaj našel črpalko, da sem napolnil rezervoar kombija in to po ugodni ceni (1,24 €). Potem sva se vozila po brezplačnih avtocestah, mimo številnih krajev. Pokrajina je bolj spominjala na Švico ali Slovenijo, kot pa na Španijo, saj je bilo polno hribov, z leve strani pa seveda hladen Atlantski ocean. Po 562 prevoženih kilometrih sva ob pol sedmih zvečer, tokrat že po našem času, le prispela v Bilbao, kjer sva se utaborila na novem, lepo urejenem PZA-ju **43.259419, -2.963966**. Ta ima čudovit razgled na mesto, ob njem vozi mestni avtobus, zraven pa so tudi urejene rekreativne površine z velikim parkiriščem. PZA ima elektriko in vodo na parcelah, seveda tudi sanitarni blok ter recepcijo z nekaj najnujnejše hrane. Tako so meni ob 11. uri zvečer celo spekli svež kruh. Kljub mestnemu avtobusu, sva se midva raje odločila za ogled mesta s štirikolesnikom, saj sva vedela, da bova tako v kratkem času videla največ. In res sva se vozila po zelo urejenem, sodobnem mestu, polnem parkov, kolesarskih in tekaških poti ter nadvse zanimivih zgradb. Vsi so se rekreirali, prometa je bilo bolj malo, še ta je bil zelo umirjen, kljub temu pa sem le s težavo našel prosto parkirišče za svoj štirikolesnik, saj sem hotel parkirati zraven znamenitega muzeja Guggenheim. To mi je potem le uspelo, sprehodila sva se ob njem, si ogledala park, knjižnico in še vrsto drugih znamenitih stavb, mostov, stadionov, spomenikov in fontan ter druge arhitekture. Potem sem čakal, da se bo zmračilo, da bi naredil še kakšno nočno fotografijo, vendar je bilo zelo jasno in je bilo še ob desetih zelo svetlo. Zato sem obupal in sva se ob iskanju kakšne še odprte trgovine in s pomočjo Garmina odpeljala do PZA-ja. Od tam sem naredil še nekaj lepih nočnih posnetkov, popil kozarec portugalskega radlerja iz zaloge, nato sva si privoščila zaslužen počitek v res prijetnem okolju, za kar sva plačala 15 evrov. Škoda, da nisva ostala dlje, saj bi imela še kaj za videt.

Cvetlična skulptura v Bilbao

Znameniti muzej Guggenheim

18. sreda, 24.6.2015

Bilbao, San Sebastian, Lurd – 299 km

Tokrat sva vstala nekoliko prej kot običajno, pozdravili so naju oslički in konji, pa tudi svež zrak. Po obilnem zajtrku in polnjenju in praznjenju rezervoarjev z vodo sva okoli 11. ure le krenila proti San Sebastijanu, ki se uradno imenuje Donostia San Sebastian. V dobri uri in pol sva prispela do parkirišča pri stadionu, kjer prirejajo bikoborbe **43.296967, -1.969450**. Tu sem opazil, da je z mojim AD nekaj narobe, saj je ob zaviranju postal zelo glasen, saj so se mi izrabile zavorne ploščice, kot sem kasneje ugotovil. Kljub temu sva z motorjem odšla v to veliko turistično mesto, kjer sva se najprej vozila po obali vse do akvarija, nato pa si ogledala še res zanimivo in zelo čisto turistično mesto od blizu. Na eni od plaž, ki so bile za ta čas kar lepo obiskane, sva si privoščila celo malico. Potem sva naredila še en džiro, se odpeljala še na drug konec mesta in po obisku trgovine in črpalke prispela do AD. Ta je seveda še vedno bil glasen, vendar razen tega, ni bilo videti, da je kaj narobe. Zato sem sklenil, da grem dalje in da bom Peugeotta raje popravljaj v Franciji.

Donostia San Sebastian bo leta 2016 evropska prestolnica kulture

Tako sva odšla naprej, kmalu prestopila francosko mejo in prispela v Lurd. Tu PZA-ja, ki sva ga imela vnesenega v Garmin, ni bilo več, sva pa blizu našla parkirišče, kjer je že bilo parkiranih nekaj avtodomarjev **43.090367, -0.054607**. Od tu sva krenila peš v mesto, v katerem je nešteto hotelov in apartmajev, ki zelo dobro živijo na račun verskega turizma. Seveda ne manjka trgovin, ki ponujajo vse od sveč do velikih in malih božjih podob in kipcev. Samo svetišče Naše gospe je res ogromno, čeprav se je sama bazilika meni zdela manjša, kot bazilika Marije Lurške v naši Brestanici. Seveda sva veliko prehodila, si ogledala procesijo in mašo na prostem, potem pa odšla v avtodom. Tu pa ni bilo miru, saj so se na parkirišču zbrali domači mladci, ki so se po njem podili z motorji in avtomobili, potem pa še nekaj časa nabijali žogo.

Romarsko svetišče v Lurdu

Vsak dan se tam vrstijo številne procesije

19. četrtek, 25.6.2015

Lurd, Narbonne, Cap de Agde, Arles – 554 km

Zjutraj sva se odločila, da greva najprej na najbližji avtomobilski servis. In res sem našel celo uradni servis Peugeot, kjer so me takoj sprejeli in ugotovili, kaj je narobe z mojim kombijem - potrebno bi bilo menjati zavorne diske na prednjih in zavorne ploščice na vseh kolesih. To bi stalo kar 759 evrov, zato sem poklical, prijatelja Andreja Janca, sicer avtodomarja in mehanika, ki mi je svetoval, da obiščem kakšen drug nepooblaščen servis, kjer bo zagotovo ceneje. Seveda ga v Lurdu nisem našel, zato sem krenil proti mediteranski obali. Tam sva se ustavila v kraju Cap de Agde, kjer nama PZA **43.286,3.51727** ni bil všeč, zato sva zapeljala do bližnjega nakupovalnega centra, potem še do dveh serviserjev, kjer pa niso imeli teh delov in bi jih lahko dobavili šele čez nekaj oziroma teden dni. Zato sem sklenil, da nadaljujem z vožnjo proti domu in spremenil prvotni načrt, da poslikam še njive s sivko v Provansi. Tako sva se odpeljala v Arles, kjer sva ob reki Roni našla PZA **43.683317, 4.630317**, ki je kar na avtobusnem postajališču. Od tu sva peš odšla v mesto, kjer imajo pravi rimski amfiteater, kjer prirejajo bikoborbe oziroma igre s konji, prav tako pa tudi rimsko gledališče in nekropolo. V mestu je polno galerij in nekako živi s kulturo in za kulturo. Midva sva bila priča otvoritve kar dveh razstav, bila sva ena prvih gostov v novi slaščičarni, kjer so imeli več kot 30 vrst sladoleda. Po bluzenju po ulicah sva se celo izgubila, potem pa le našla svoj AD, ob katerem je bilo parkiranih še nekaj drugih.

Francoski Arles je mesto kulture

Pogled na Monako

20. petek, 26.6.2015

Arles, Aix en Provance, Genova, Cremona – 607 km

Iz Arlesa sva krenila po magistralnih cestah, kar zaradi mojih glasnih zavor, ni bila najboljša odločitev, proti Aix en Provance, da bi se prepričal, ali smo v tem kraju leta 2007, ko smo se vračali iz balonarskega festivala v Španiji, že bili. Ker nisem imel nobenih koordinat za kakšno parkirišče blizu centra, kaj šele, da bi ga našel, sem potem obupal in se odločil, da greva čimprej proti domu in to po AC. Tako sva se nad Monte Carlom ustavila na zadnjem parkirišču v Franciji blizu kraja Beausoleil **43.753233, 7.419750**, kjer je lep razgled na kneževino Monako in Sredozemsko morje. Tu bi se dalo tudi prespati, imajo čiste sanitarije in kar precej borove sence. Po krajšem postanku in kosilu sva midva nadaljevala skozi številne predore in mostove mimo Genove do Cremona. Tu sva se utaborila na PZA-ju **45.138183, 10.035833**, ki je blizu centra mesta. Kljub težavam z zavorami, sva si mesto, ki ima velikansko katedralo in še vrsto drugih znamenitosti, tudi temeljito ogledala. V tem mestu je ustvarjal tudi Antonio Stradivari, najslavnejši izdelovalec godalnih instrumentov vseh časov, znan predvsem po znamenitih violinah – stradivarkah.

Zato je v mestu še vedno precej delavnic, v katerih nadaljujejo z izdelovanjem instrumentov. Midva sva bila tudi na koncertu domačega pihalnega orkestra, ki je izvajal sodobne pop skladbe.

21.sobota, 27.6.2015

Cremona, Benetke, Nova Gorica, Ljubljana, Krško – 535 km

Zjutraj sva že okoli devete ure najprej poiskala najbližjo bencinsko črpalko, kjer sem dobil nafto za 1,40 evra, kar je bilo bistveno ceneje kot na AC. Potem sva na eni od črpalk spraznila še odpadno vodo in mimo Benetk oddrvela proti domu. V Slovenijo sva prispela nekaj pred eno uro. Nato sva se srečala še s sinom Nikom v Ljubljani in po kosilu odšla domov, kamor sva srečno prispela ob pol petih.

Tudi v italijanski Cremoni je kaj videti

Nastop Cremonskega pihalnega orkestra

Za nama je bilo tako 21 dni potovanja, 7080 kilometrov z avtodomom in še blizu 500 kilometrov s štirikolesnikom. Dejanska poraba kombija je bila 12 litrov nafte na 100 kilometrov, povprečna cena le te pa 1,30 evra. Za gorivo sva porabila nekaj manj kot 1200 evrov (nafta + bencin), za cestnino več kot 400 evrov, za kampe in PZA-je 96 evrov, za ogleda in vstopnine pa še 164 evrov. Hrane in pijače seveda nisem računal. Bilo je naporno, a vredno, tako da bo to zagotovo ena dragocena in lepa izkušnja. Upam, da bo ta potopis koristil še komu, tako kot so tudi drugi pomagali nama, da sva to potovanje tako lepo izpeljala. Vsem se lepo zahvaljujem, še posebej pa Ložakom in njihovemu potopisu, kateremu sva tudi midva delno sledila.

Goran Rovn

Stroški:

850 litrov diesel – 1109 €

Bencin štirikolesnik - 52 €

cestnina - 439 €

PZA, kampi - 96 €

vstopnine ipd. 164 €

skupaj – 1860 € (brez hrane, pijače in spominkov)

Koordinate:

parkirišče pri Albengi (I) **44.101093, 8.225324**

parkirišče Antibes (F) **43.570867, 7.128050**

muzej sivke (lavande) Coustellet (F) **43.869661, 5.145564**

samostan Notre Dame de Sénanque (F) **43.931217, 5.188967**

parkirišče Gordes (F) **43.907900, 5.197883**

PZA Gordes (F) **43.901167, 5.192833**

vinska klet + muzej Domaine Des Peyre Robion (F) **43.870783, 5.121050**

kamp Bagatelle Avignon (F) **43.953316, 4.799089**

PZA Saintes Maries de la Mer Camargue (F) **43.454250, 4.438483**

parkirišče pri Gironi (F) **41.905083, 2.771800**

kamp Las Palmeras **41.130296, 1.312018**

parkirišče Tarragona – pokrito (E) **41.114741, 1.262198**

parkirišče Tarragona - luka (E) **41.1066, 1.2492**

PZA Marina El Saler Valencia (E) **39.3867, -0.331989**

PZA Sevilla (E) **37.3627, -5.99424**

Portugalska:

PZA Castro Marim **37.219767, -7.444500**

PZA Vila Real de Santo António **37.198633, -7.414767**

parkirišče Faro **37.011767, -7.932633**

PZA Falesia Albufeira **37.090301, -8.160420**

PZA Silves **37.184983, -8.445700**

kamp Albufeira **37.106382, -8.253393**

parkirišče Zoomarine Guia **37.126367, -8.312833**

Fiesa Sand Land Guia **37.128850, -8.332117**

PZA KM 64 Guia **37.123889, -8.325833**

parkirišče Sao Vincente **37.023583, -8.995400**

parkirišče Ponte de Piedade **37.081867, -8.669733**

parkirišče ob plaži Ilho de Passequeiro **37.829783, -8.791017**

kamp Ilho de Passequeiro **37.841926, -8.780340**

Cristo Rei Almada **38.676417, -9.171017**

PZA v Lizboni **38.695583, -9.198167**

parkirišče plaže Quincho **38.728317, -9.474850**

parkirišče Cabo da Roca **38.781350, -9.496833**

PZA Sintra **38.783867, -9.374550**

parkirišče Mafra **38.935050, -9.326733**

PZA Obidos **39.356351, -9.156683**

parkirišče Peniche **39.354550, -9.379950**

PZA Fatima **39.634000, -8.671317**

PZA Coimbra **40.199385, -8.428811**

PZA Figuera da Foz **40.147867, -8.86823**

PZA Aveiro **40.643983, -8.658583**
PZA Costa Nova do Prado **40.612633, -8.74930**
PZA Costa Nova do Prado **40.614317, -8.752433**
kamp Costa Nova **40.599883, -8.75146**
PZA Vagueira Vagos **40.565104, -8.766640**
PZA Porto ob reki Douro **41.143283, -8.631950**
kamp Arvore Vila do Conde **41.336083, -8.734950**
spodnje parkirišče Bom Jezus Braga **41.552717, -8.381383**
zgornje parkirišče Bom Jezus Braga **41.556778, -8.377372**

parkirišče Santiago de Compostela (E) **42.876334, -8.555232**
PZA Bilbao (E) **43.259419, -2.963966**
parkirišče San Sebastian (E) **43.296967, -1.969450**
PZA Lurd (F) **43.090367, -0.054607**
Kamp naturist René Oltra (F) **43.297267, 3.527783**
PZA Cap de Agde (F) **43.286, 3.51727**
PZA Arles (F) **43.683317, 4.630317**
Parkirišče Beausoleil (F) **43.753233, 7.419750**
PZA Cremona (I) **45.138183, 10.035833**

